

KINH KIM QUANG MINH TỐI THẮNG VƯƠNG

QUYỂN 10

Phẩm 26: XẢ BỎ THÂN MẠNG

Bấy giờ, Đức Thế Tôn đã vì đại chúng nói về nhân duyên thuở xưa của mười ngàn Thiên tử này, rồi lại bảo thân cây Bồ-đề và các đại chúng rằng:

–Ta ở đời quá khứ, khi thực hành đạo Bồ-tát, chẳng những chỉ bố thí nước và đồ ăn cứu giúp mạng sống của những con cá đó mà còn xả bỏ tất thân đáng yêu quý của mình nữa! Những nhân duyên như vậy, các ông có thể cùng nhau quan sát!

Bấy giờ, Đức Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác, bậc Thiên Thượng Thiên Hạ Tối Thắng Tối Tôn phóng ra trăm ngàn ánh sáng soi khắp các cõi ở mười phương, đầy đủ Nhất thiết trí, công đức viên mãn... cùng các Tỳ-kheo và đại chúng đến làng Bát-già-la, vào trong một khu rừng. Đất rừng ấy bằng phẳng, không có gai góc, hoa đẹp, cỏ mềm trải khắp nơi. Đức Phật bảo Tôn giả A-nan-đà rằng:

–Ông hãy bày tòa ngồi cho ta nơi gốc cây này!

Ngài A-nan-đà vâng lời, bày tòa xong liền bạch:

–Bạch Thế Tôn! Tòa ngồi đã bày xong! Kính thỉnh Thế Tôn an tọa!

Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền lên tòa, ngồi kiết già, thân ngay thẳng chánh niệm, bảo các Tỳ-kheo:

–Này các Tỳ-kheo! Các ông muốn thấy xá-lợi của ta khi ta làm Bồ-tát tu khổ hạnh thuở xưa không?

Các Tỳ-kheo thưa:

–Chúng con rất muốn thấy!

Đức Thế Tôn liền dùng cánh tay tướng tốt trăm phước trang nghiêm vỗ xuống đất nơi ấy. Tức thời, đất đai chấn động sáu cách

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

liền nứt toạt ra, một ngôi tháp bảy báu vọt ra với lưới báu trang nghiêm ở bên trên. Đại chúng thấy vậy rồi, sinh lòng hy hữu. Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền đứng dậy, đánh lễ, đi nhiều quanh bên phải tháp, rồi trở lại tòa ngai, bảo A-nan-đà rằng:

–Ông hãy mở cửa tháp này ra!

A-nan-đà liền mở cửa ngôi tháp ấy, nhìn thấy cái hộp bảy báu được trang trí tuyệt đẹp, bạch rằng:

–Bạch Thế Tôn! Có cái hộp bảy báu được trang trí bằng nhiều châu báu!

Đức Phật bảo:

–Ông hãy mở hộp ra!

Ngài A-nan-đà vâng lời, mở ra, thấy có xá-lợi trắng như ngọc kha tuyết, như hoa Câu-vật-đầu, liền bạch Đức Phật rằng:

–Thưa, trong hộp có xá-lợi màu sắc đẹp lạ thường!

Đức Phật nói:

–Này A-nan-đà, ông có thể mang xương của vị Đại sĩ này lại!

A-nan-đà liền lấy xương ấy dâng lên Đức Thế Tôn. Đức Thế Tôn nhận rồi, bảo các vị Tỳ-kheo rằng:

–Các ông hãy quan sát xá-lợi của Bồ-tát tu khổ hạnh để lại đi!

Rồi Đức Phật nói lời tụng rằng:

Tuệ Bồ-tát tương ứng phước đức

Tinh cần dũng mãnh sáu độ đủ

Vì Bồ-đề, thường tu chẳng dứt

Không mệt, chẳng bỏ tâm kiên cố.

Này các Tỳ-kheo! Các ông đều nên lễ kính thân xưa của Bồ-tát! Xá-lợi này mới chính là sự xông ướp hương thơm của vô lượng hương giới, hương định, hương tuệ, là ruộng phước tối thượng rất khó gặp gỡ!

Các Tỳ-kheo và đại chúng đều chí tâm chấp tay cung kính đánh lễ xá-lợi, khen chưa từng có! A-nan-đà đánh lễ dưới chân Đức Phật, bạch rằng:

–Bạch Thế Tôn! Đức Như Lai Đại Sư vượt lên trên tất cả, được sự cung kính của các loài hữu tình thì vì nhân duyên gì mà Thế Tôn đánh lễ xương cốt này?

Đức Phật bảo:

–Này A-nan-đà, ta nhờ cốt xương này mà mau thành tựu được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề. Vì báo ân xưa nên hôm nay ta đành lễ!

Đức Phật lại bảo A-nan-đà:

–Ta nay vì ông và các đại chúng đoạn trừ nghi hoặc mà nói về nhân duyên thuở xưa của xá-lợi này. Các ông hãy khéo suy nghĩ, một lòng lắng nghe!

A-nan-đà bạch:

–Bạch Đức Thế Tôn! Chúng con rất muốn nghe! Nguyên xin Phật vì chúng con mà giảng nói:

–Này A-nan-đà, thuở quá khứ có một vị quốc vương tên là Đại Xa, giàu có, nhiều của cải, kho tàng đầy ắp, quân binh dũng mãnh, mọi người khâm phục, thường dùng chánh pháp để giáo hóa dân chúng, nhân dân đông đúc, không có oán địch. Hoàng hậu của vua sinh ba người con, dung mạo khôi ngô, mọi người đều ưa nhìn. Thái tử tên là Ma-ha Ba-la, kế đến tên là Ma-ha Đề-bà, người con út tên là Ma-ha Tát-đỏa. Lúc đó, vị đại vương vì muốn dạo chơi ngắm cảnh núi rừng nên ba vị vương tử ấy cũng đều đi theo. Vì tìm hoa quả nên họ bỏ xa cha, đi lại cùng khắp, đến khu rừng trúc lớn, trong lúc dừng nghỉ, thái tử nói như vậy: “Ngày hôm nay ở trong rừng này, lòng ta rất kinh hoàng! Chắc sẽ có thú dữ tổn hại đến ta.” Vương tử thứ hai nói: “Ta đối với thân mình không tham tiếc, chỉ sợ đối với sự yêu thương phải có khổ biệt ly.” Vương tử thứ ba bạch với hai anh rằng:

Đây là chỗ ở của thân tiên

Ta không kinh sợ buồn ly biệt

Khắp cả thân tâm đều hoan hỷ

Sẽ được các công đức thù thắng.

Các vị vương tử đều nói việc suy nghĩ của lòng mình rồi tiếp tục đi về trước, thấy có một con hổ sinh bảy hổ con vừa trải qua bảy ngày, các hổ con vây quanh, đang bị đói khát bức ngặt, thân hình gầy yếu, chẳng lâu nữa sẽ bị chết. Vị vương tử thứ nhất nói rằng: “Thương thay! Con hổ này sinh đã bảy ngày, bảy con vây quanh, nên không thể đi tìm đồ ăn, bị đói khát bức ngặt, nhất định sẽ quay lại ăn thịt con.” Vương tử Tát-đỏa hỏi rằng: “Con hổ này thường ăn vật gì?” Vương tử thứ nhất đáp rằng:

Hổ, báo, sói, sư tử

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chỉ ăn máu thịt tươi
Không uống ăn gì khác
Có thể đỡ yếu gầy.*

Vị vương tử thứ hai nghe lời nói này rồi, nói rằng: “Con hổ này gầy yếu, bị đói khát bức ngặt, mạng sống không còn được bao lâu thì chúng ta làm sao có thể vì nó tìm đồ ăn thức uống khó được như vậy. Ai lại có thể vì nó tự bỏ thân mạng mà cứu giúp sự đói khổ ấy?” Vị vương tử thứ nhất nói rằng: “Tất cả sự khó bỏ không gì hơn thân mình.” Vương tử Tát-đỏa nói: “Chúng ta hôm nay đối với thân mình đều sinh tâm luyến ái, lại không trí tuệ nên chẳng thể đối với người khác làm điều gì lợi ích. Nhưng có bậc Đại sĩ có lòng đại Bi thương vì lợi tha mà quên thân cứu giúp vật.” Chàng lại nghĩ rằng: “Thân này của ta hàng trăm ngàn đời nay là rỗng không, bỏ đi, hoại rữa, không hề ích lợi gì, sao hôm nay chẳng thể xả bỏ như nhổ bỏ nước dãi để cứu giúp đói khổ.” Các vị vương tử bàn luận xong, đều khởi lên lòng Từ, nghĩ ngợi xót thương, cùng nhau quan sát con hổ gầy yếu, mắt chẳng tạm rời, bồi hồi lúc lâu, rồi đều bỏ đi. Bấy giờ, vương tử Tát-đỏa liền khởi lên ý niệm này: “Ta xả bỏ thân mạng, hôm nay chính là lúc! Vì sao? Vì:

*Ta giữ thân này từ lâu lắm
Bấn hơi mũ chảy chẳng đáng yêu
Cung cấp đồ dùng, sự ăn mặc
Voi ngựa, xe cộ và cửa cải
Thân thể vô thường, pháp biến hoại
Hàng cầu khó được, khó giữ gìn
Tuy cung dưỡng nhưng oán hại
Cuối cùng bỏ ta, chẳng biết ân.*

Lại nữa, thân này chẳng bền, đối với ta vô ích, đáng sợ như giặc, chẳng sạch như phân. Hôm nay ta sẽ khiến cho thân này tu hành nghiệp rộng lớn, ở trong biển sinh tử làm chiếc thuyền lớn, từ bỏ ra khỏi luân hồi. Chàng lại nghĩ rằng: “Nếu ta xả bỏ thân này tức là xả bỏ vô lượng bệnh dữ ung thư, trăm ngàn sợ hãi! Thân này chỉ có đại, tiểu tiện lợi, chẳng bền, như bọt nước, chỗ tập trung của các loài trùng, do mạch máu, gân xương... cùng nối liền nhau rất đáng chán ngại! Vậy nên ta nay cần phải xả bỏ để cầu Niết-bàn Vô

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thượng hoàn hảo, vĩnh viễn lìa khỏi sự sợ hãi lo buồn vô thường, khổ não, chấm dứt sinh tử, cắt đứt các trần lụy, dùng sức định tuệ huân tu viên mãn, trăm phước trang nghiêm thành Nhất thiết trí, Pháp thân vi diệu được chư Phật khen ngợi, đã chứng đắc rồi thì thí cho các chúng sinh vô lượng pháp lạc.” Lúc đó, vương tử phát thệ nguyện dũng mãnh rộng lớn, niệ đại Bi càng tăng thêm. Nghĩ đến hai người anh chàng lo sợ, lòng khó xử mà chẳng đạt kết quả việc mình muốn thực hành, vương tử liền thưa: “Hai anh đi trước, còn em sẽ đi sau.” Bấy giờ, vương tử Tát-đỏa trở vào trong rừng, đến chỗ con hổ kia, cởi bỏ quần áo, mặc lên cành trúc, rồi thề rằng:

*Ta vì pháp giới, các chúng sinh
Chỉ cầu đạo Bồ-đề vô thượng
Khởi tâm đại Bi, không dao động
Xả bỏ thân phàm phu ưa thích
Bồ-đề không lo, không phiền não
Niềm vui của những người có trí
Chúng sinh ba cõi khổ mênh mông
Ta nay cứu vớt khiến an lạc.*

Lúc đó, vương tử nói lời này rồi, để thân nằm yên trước hổ đói. Nhưng do uy lực từ bi của Bồ-tát nên con hổ không thể làm gì. Bồ-tát thấy vậy liền lên núi cao gieo mình xuống đất, nhưng các thần tiên đỡ lấy vương tử nên không bị thương tổn. Vương tử lại nghĩ: “Hổ đã gây yếu chẳng thể ăn thịt được ta.” Ông liền đứng dậy tìm dao, rớt cuộc cũng chẳng thể được, nên liền dùng tre khô đâm vào cổ cho chảy máu, rồi tiến gần đến bên hổ. Lúc đó, đại địa chấn động sáu cách như gió tuông, nước trào, chìm đắm chẳng yên, mặt trời không ánh sáng giống như chướng La-hầu, các phương bóng tối bao phủ không còn ánh sáng nữa, trời mưa nhiều hoa quý và bột thơm vi diệu rơi xuống đầy khắp trong rừng. Bấy giờ, trong hư không, có các Thiên chúng thấy việc này rồi, tâm rất tùy hỷ, khen chưa từng có, đều cùng khen rằng: “Hay thay! Bạc Đại sĩ.” Rồi liền nói kệ:

*Đại sĩ cứu giúp, khởi tâm Bi
Nhìn chúng sinh bình đẳng như con
Dũng mãnh, hoan hỷ, không tham tiếc
Xả thân cứu khổ, phước khó bàn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nhất định đạt chân thường thù thắng
Lìa hẳn sinh tử, các buộc ràng
Chẳng lâu sẽ đạt Đạo Bồ-đề
Lạc an, tịch tịnh ngộ vô sinh.*

Lúc đó, cọp đói đã thấy cổ Bồ-tát chảy máu, liền liếm và ăn thịt cho đến hết, chỉ còn lại xương. Bảy giờ, vương tử thứ nhất thấy đất chấn động, bảo người em thứ rằng:

*Sông núi, đất đai đều chấn động
Các phương tối, mặt trời không sáng
Hoa trời rơi đầy khắp hư không
Nhất định em ta bỏ thân tướng.*

Vị vương tử thứ hai nghe anh nói, liền nói kệ:

*Ta nghe lời Tát-đỏa Từ bi
Thấy hổ đói kia thân yếu gầy
Sợ nó ăn con vì đói khổ
Ta nghi em đã bỏ thân rồi.*

Hai vị vương tử vô vùng buồn khổ, khóc lóc thở than, liền cùng theo nhau trở lại chỗ con hổ, thấy quần áo của em ở trên cành trúc, hài cốt và tóc tại chỗ dọc ngang, máu chảy thành bùn thấm bản cả đất. Thấy rồi ngất đi, không còn tỉnh táo, gieo thân mình lên xương, hồi lâu mới tỉnh lại, họ liền đưa tay lên khóc thương thảm thiết, rồi cùng than rằng:

*Dung mạo em tuấn tú
Cha mẹ rất yêu thương
Sao cùng nhau đi dạo
Mà chẳng về, bỏ thân
Nếu khi cha mẹ hỏi
Chúng ta đáp sao đây
Thà nên cùng bỏ mạng
Còn hơn giữ thân mình*

Hai vương tử buồn khóc áo não, bỏ đi. Những tùy tùng của hoàng tử út nói với nhau rằng: “Vương tử ở đâu? Chúng ta phải cùng nhau tìm kiếm!”

Bảy giờ, hoàng hậu ngủ trên lầu cao, bà nằm mơ thấy tướng chẳng lành, bị cắt hai vú, răng bị rụng, có ba con chim bồ câu mà

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

một con bị chim ưng bắt, hai con bị kinh sợ. Khi động đất, phu nhân liền thức dậy, lòng rất sâu nã, nói lời như vậy:

*Vì sao hôm nay đất chấn động
Chấn động cả sông núi cây rừng
Mặt trời không sáng như che phủ
Khi mắt nháy, vú động lạ thường
Lòng như tên bắn, ưu khổ bức
Khấp thân rung động không yên ổn
Giác mơ của ta, điềm chẳng tốt
Ắt có điều tai biến không thường.*

Hai vú của hoàng hậu bỗng nhiên chảy ra sữa, bà nghĩ điều này nhất định có việc khác lạ. Có thị nữ nghe người ngoài nói rằng, tìm kiếm vương tử đến nay còn chưa được, lòng rất kinh sợ, liền vào trong cung, thưa với hoàng hậu rằng: “Thưa nương nương! Nương nương có biết không? Bên ngoài nghe nhiều người đi khắp nơi tìm kiếm vương tử, tìm khắp mà chẳng được.” Hoàng hậu nghe rồi, vô cùng lo buồn, nước mắt lưng tròng, đi đến chỗ vị đại vương tâu rằng: “Thưa đại vương! Thiếp nghe người ngoài nói như vậy, đã mất đứa con yêu quý nhỏ nhất của thiếp rồi.” Nhà vua nghe lời này rồi, kinh hoàng, thất sắc, ghen ngào nói: “Khổ thay! Hôm nay ta đã mất đứa con yêu.” Nhà vua liền gạt nước mắt an ủi dỗ dành hoàng hậu, bảo rằng: “Này Hiền thê! Nàng chớ lo buồn! Chúng ta hãy cùng nhau đi tìm kiếm đứa con yêu.” Nhà vua cùng đại thần và các dân chúng liền cùng nhau ra khỏi thành, mọi người phân tán đi khắp nơi tìm kiếm. Không lâu sau, có một đại thần tâu vua rằng: “Nghe nói các vương tử còn sống, xin bệ hạ chớ lo buồn. Vương tử nhỏ nhất thì hiện nay chưa tìm thấy.” Nhà vua nghe nói, buồn than rằng: “Khổ thay! Khổ thay! Mất đứa con yêu quý của ta.

*Khi mới có con, ít vui mừng
Sau khi mất con, nhiều lo khổ
Nếu khiến con ta được sống lại
Dù mất thân ta chẳng thấy khổ.*

Hoàng hậu nghe rồi, buồn khổ đau đớn như bị trúng tên, bà than rằng:

Con ta ba đứa và tùy tùng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Cùng nhau đi dạo ở trong rừng
Con yêu nhỏ nhất chẳng trở lại
Nhất định có việc gặp tai ương.*

Thứ đến, người bề tôi thứ hai đi đến chỗ nhà vua. Nhà vua hỏi người bề tôi: “Con yêu của ta ở đâu?” Vị đại thần thứ hai khóc lóc áo nã, miệng nghẹn ngào, lưỡi khô cứng chẳng thể nói lời đáp lại. Phu nhân hỏi rằng:

*Con út ta đâu? Hãy báo nhanh!
Thân ta phiền não cháy khắp cùng
Mê man buồn loạn, mất bản tâm
Chớ khiến ngực ta bị vỡ tan.*

Vị đại thần thứ hai đem việc vị vương tử xả thân tâu đầy đủ cho nhà vua biết. Nhà vua và hoàng hậu nghe rồi, vô cùng bi thương nghẹn ngào, trông về chỗ xả thân, cho xa giá đi về phía trước. Đi tới chỗ rừng trúc, đến vùng đất xả thân của Bồ-tát, nhìn thấy hài cốt lẫn lóc khắp nơi, vua và hoàng hậu gieo mình xuống đất, ngất đi sắp chết như gió mạnh thổi ngã cây đại thọ, tâm ý mê loạn, không còn biết gì nữa. Các vị đại thần dùng nước tưới khắp người vua và hoàng hậu, hồi lâu mới tỉnh lại, đưa tay lên mà gào khóc, than rằng:

*Họa thay! Con yêu tướng khô ngô
Do đâu khổ chết đến trước tiên?
Nếu ta được thay con chết trước
Đâu thấy việc khổ xé lòng này.*

Bấy giờ, hoàng hậu hơi bớt mê man, đấu tóc rối bù, hai tay đấm ngực, lăn lộn dưới đất như cá lên mặt đất, như trâu mất con, buồn khóc nói rằng:

*Con ta ai giết hại
Mà trên đất xương còn?
Con ta yêu đã mất
Thật đau đớn, lo buồn
Khổ thay! Ai giết con?
Đem đến việc ưu phiền
Lòng chẳng phải kim cương
Làm sao mà chẳng vỡ?
Điều ta thấy trong mơ:*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Hai vú đều bị cắt
Tất cả răng đều rụng
Bị khổ đau lớn này.
Mộng thấy ba chim câu
Một bị chim ưng bắt
Thì nay mất con yêu
Tướng ác, chẳng sai chạy.*

Bấy giờ, vị đại vương và hoàng hậu cùng hai con đau buồn khóc lóc thảm thiết, chuỗi ngọc chẳng mang, cùng với mọi người cùng nhau thu nhặt xá-lợi thân còn lại của Bồ-tát và đặt trong tháp để cúng dường. Này A-nan-đà! Các ông nên biết, đây chính là xá-lợi của Bồ-tát. Này A-nan-đà! Đức Phật lại bảo ta thuở xưa, tuy còn đủ phiền não, tham, sân, si... nhưng có thể ở trong... năm đường địa ngục, ngạ quỷ, bàng sinh; tùy duyên cứu giúp khiến tất cả được giải thoát. Huống gì hôm nay, phiền não đều hết, không còn tàn dư, hiệu Thiên Nhân Sư, đủ Nhất thiết trí mà ta chẳng thể vì mỗi một chúng sinh qua nhiều kiếp ở trong địa ngục và những chỗ khác, thay thế chúng sinh chịu đủ các khổ, khiến cho họ ra khỏi sinh tử phiền não luân hồi ư?

Bấy giờ, Đức Thế Tôn muốn tuyên lại ý nghĩa này nên nói kệ:

*Ta nhớ đời quá khứ
Vô số kiếp không lường
Hoặc khi làm vương tử
Hoặc lại làm quốc vương
Thường hành bố thí lớn
Và bỏ thân yêu quý.
Nguyện ra khỏi sinh tử
Đến đạo tràng Bồ-đề.
Thuở xưa có nước lớn
Quốc vương tên Đại Xa
Vương tử tên Dũng Mãnh
Bố thí không tham tiếc
Hai anh của vương tử
Hiệu Đại cừ, Đại thiên
Ba người cùng dạo chơi*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lên đến chỗ núi rừng.
Thấy cọp bị đói khát
Liên khởi tâm như vậy:
Hổ bị lửa đói đốt
Không có gì để ăn.
Đại sĩ thấy như thế
Sợ hổ sắp ăn con
Bỏ thân không nuôi tiếc
Cứu con chẳng tổn thương.
Đất đai và các núi
Đồng thời đều chấn động
Sông biển đều cuộn cuộn
Sóng sợ, nước ngược dòng
Trời đất mất ánh sáng
Tối tăm không thấy gì,
Các cầm thú, rừng hoang
Bay, chạy mất chỗ nương.
Hai anh sợ chẳng về
Rất lo buồn, thương xót
Liên cùng các tùy tùng
Tìm kiếm khắp núi rừng
Anh em cùng bàn bạc
Quay lại chỗ rừng sâu
Nhìn khắp chẳng thấy gì
Thấy cọp còn tại rừng.
Bấy con cùng cọp mẹ
Miệng chúng còn dính máu
Xương tàn cùng với tóc
Vương vãi khắp mặt đất
Lại thấy có máu chảy
Lan khắp chỗ rừng cây.
Hai anh đã nhìn thấy
Lòng vô cùng kinh hoàng
Ngất xỉu lăn ra đất
Mê man chẳng hay biết.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thân họ lấm bụi đất
Sáu căn đều loạn động
Tùy tùng của vương tử
Gào khóc lòng buồn rầu.
Rưới nước cho tỉnh lại
Giơ tay gào khóc than.
Khi Bồ-tát bỏ thân
Thì hoàng hậu trong cung
Cùng năm trăm thể nữ
Đang cùng nhau vui vẻ
Hai vú của hoàng hậu
Bỗng nhiên sữa chảy ra
Khấp thân như kim chích
Đau khổ chẳng thể yên
Sinh ý tưởng mất con
Mũi tên lo đâm lòng
Liên thừa đại vương biết
Trình bày việc khổ phiền
Buồn khóc khó cầm lòng
Thảm thiết tâu vua rằng:
Đại vương nay phải biết,
Thiếp vô cùng khổ phiền
Hai vú bỗng chảy sữa
Không làm sao ngăn được
Khấp thân như kim chích
Lo sợ ngực vỡ tung.
Thiếp trước mộng điềm ác
Ắt sẽ mất con yêu
Xin vua cứu mạng thiếp
Biết con còn hay mất.
Ba chìm câu mơ thấy
Chim nhỏ là con út
Bỗng bị chim ưng bắt
Sâu bi khó trình bày
Thiếp chìm biển lo âu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chẳng lâu, chắc sẽ chết
Sợ con chẳng toàn mạng
Nguyện ngài mau tìm kiếm!
Lại nghe người ngoài nói
Con út tìm chẳng thấy
Trong lòng thiếp chẳng yên
Xin bệ hạ thương xót
Hoàng hậu thưa vua xong
Toàn thân lặn ra đất
Lòng buồn đau tột cùng
Mê man, chẳng hay biết.
Tỳ nữ thấy hoàng hậu
Ngất xỉu ngã xuống đất
Đều cùng nhau khóc lớn
Lo lắng mất chỗ dựa.
Vua nghe lời nói trên
Càng lo âu, rối rắm
Nhân đó lệnh quần thần
Đi tìm kiếm hoàng tử.
Họ đều ra khỏi thành
Đi tìm kiếm khắp nơi
Khóc lóc, hỏi mọi người:
Vương tử nay ở đâu?
Hôm nay mất hay còn
Chỗ ngài đi ai biết
Làm sao ta được thấy
Thì lòng hết lo buồn
Mọi người cùng truyền nhau
Đều nói vương tử chết.
Ai nghe cũng tiếc thương
Buồn than, khổ khó dứt.
Bấy giờ, vua Đại Xa
Buồn kêu khóc đứng dậy
Liên đến chỗ hoàng hậu
Lấy nước rưới thân bà

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hoàng hậu nhờ như vậy
Hồi lâu mới tỉnh dậy
Buồn khóc mà hỏi vua:
Con thiếp còn hay không?
Vua bảo hoàng hậu rằng:
Ta đã sai mọi người
Tìm con khắp bốn phương
Còn chưa có tin tức!
Vua lại bảo hoàng hậu
Nàng đừng quá não phiền
Nên tự an ủi mình
Cùng ta đi tìm kiếm!
Vua liền cùng hoàng hậu
Lên xa giá lên đường
Tiếng kêu gào thê lương
Lòng lo như lửa cháy.
Trăm ngàn vạn sĩ, dân
Cũng ra thành theo vua
Muốn tìm con của vua
Tiếng bi thương chẳng dứt.
Vua vì tìm con yêu
Mắt nhìn khắp bốn phương
Thấy có một người đến
Máu thấm tóc, quần áo
Toàn thân lấm đầy bụi
Buồn khóc đang đi đến.
Vua thấy tướng chẳng lành
Càng tăng thêm lo buồn
Vua đưa hai tay lên
Kêu thương không thể dứt.
Có một vị đại thần
Vội vàng đến chỗ vua
Và tâu rằng: “Đại vương!
Xin Ngài chớ buồn tiếc
Đứa con yêu của Ngài

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nay tuy tìm chưa được
Chẳng lâu sẽ tìm ra!”
Để an ủi đại vương
Vua lại tiến lên trước
Tiếp thấy đại thần đến
Đại thần tới chỗ vua
Rơi nước mắt râu rưng:
Hai vương tử hiện còn
Bị lửa lo bức ngặt
Con thứ ba của vua
Đã bị vô thường cướp
Thấy cọp đói mới sinh
Sắp muốn ăn con nó.
Vương tử Tát-đỏa thấy
Liên khởi lòng đại Bi
Nguyện cầu đạo Vô thượng
Sẽ độ mọi chúng sinh.
Chánh niệm về Bồ-đề
Rộng lớn sâu như biển
Liên lên trên đỉnh núi
Gieo thân trước cọp đói
Cọp yếu chẳng ăn được,
Dùng tre cửa cổ mình
Cọp liền ăn vương tử
Chỉ còn lại phần xương
Khi vua và hoàng hậu
Nghe rồi liền ngất luôn
Lòng chìm biển buồn đau
Lửa phiền não thiêu đốt.
Thần đem nước chiêm-đàn
Rưới lên vua, hoàng hậu
Tình dậy khóc thảm thương
Giơ tay đấm ngực mình.
Đại thần thứ ba đến
Tâu lên đức vua rằng:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thần thấy hai vương tử
Ngất xỉu ở trong rừng
Thần dùng nước lạnh rưới
Vừa mới tỉnh lại xong.
Quay nhìn khắp bốn phương
Như lửa mạnh khắp nơi
Đã đứng lên, hồi phục
Gào khóc rất bi thương
Giơ tay, lời bi thiết:
Khen em, thật hiếm có!
Vua nghe nói như vậy
Lửa lo buồn tăng thêm
Hoàng hậu gào khóc lớn
Gào lớn tiếng như vậy:
Con nhỏ mà ta yêu thương nhất
Đã bị La-sát vô thường nuốt
Nay chỉ còn lại có hai con
Lại bị lửa lo buồn thiêu đốt
Ta phải mau đến dưới chân núi
An ủi khiến mạng chúng bảo toàn!
Liên lên xa giá, về phía trước
Một lòng đến chỗ con bỏ thân.
Trên đường gặp hai con khóc lóc
Đấm ngực áo nã, đáng tiều tụy
Cha mẹ nhìn thấy càng buồn thương
Đều đến rừng núi chỗ bỏ thân.
Đã đến đất Bồ-tát xả thân
Khóc lóc bi thương, rất khổ sở
Cởi bỏ chuỗi ngọc, tỏ lòng thương
Thâu nhật xương cốt thân Bồ-tát
Cùng mọi người xây tháp bảy báu
Để cùng lễ bái và cúng dường
Đem xá-lợi đó đặt trong hộp
Lên xa giá, đau buồn về cung.
Phật lại bảo A-nan:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ông Tát-đỏa thuở xưa
Đó chính là thân ta
Đừng nghĩ là ai khác
Vua là Tịnh Phạn vương
Mẫu hậu là Ma-gia
Thái tử là Từ Thị
Thứ: Mạn-thù-thất-li
Cọp là Đại Thế chủ
Năm con, năm Tỳ-kheo
Một là Đại Mục-liên
Một là Xá-lợi-phất.
Ta vì các ông nói
Nhân duyên lợi tha xưa
Như vậy hạnh Bồ-tát
Nên học nhân thành Phật
Bồ-tát khi xả thân
Phát nguyện lớn như vậy:
Nguyện xương thân ta còn
Đời sau lợi chúng sinh.
Đây là chỗ xả thân
Ngôi tháp bằng bảy báu
Trải thời gian không lường
Nên chìm sâu trong đất.
Do lực xưa thề nguyện
Tùy duyên nổi, cứu độ
Vì lợi ích trời người
Từ đất mà vọt lên.*

Bấy giờ, khi Đức Thế Tôn nói nhân duyên thuở xưa, vô lượng, vô số trời, người, đại chúng đều rất bi hỷ khen chưa từng có, đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Đức Phật lại bảo thân cây rằng:

–Ta vì báo ân nên đánh lễ cung kính!

Đức Phật thu thân lực lại, ngôi tháp ấy trở lại biến mất vào trong đất.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

M

www.daitangkinh.org